

Date de réception : 26/10/2022

Zaak C-614/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 september 2022

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 september 2022

Verzoekende partij:

XXX

Verwerende partij:

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIe KAMER

ARREST

nr. 254.462 van 13 september 2022

[OMISSIS]

In de zaak: **XXX,**

[OMISSIS]

tegen:

Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VAN STATE,

I. Voorwerp van het verzoekschrift

Bij verzoekschrift ingediend op 8 juli 2020 verzoekt XXX om vernietiging van arrest nr. 236.483 van 8 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [hierna: „RvV”] [OMISSIS].

II. [OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure]

III. Feiten van de zaak

Verzoekster, die de Guineese nationaliteit heeft, is met haar drie kinderen België binnengekomen. Op 8 augustus 2018 heeft zij een verzoek om internationale bescherming ingediend.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft een dochter van verzoekster, K. H., geboren op 8 juli 2017 in Guinee, de hoedanigheid van vluchteling toegekend, maar bij beslissing van 24 juni 2019 heeft hij geweigerd aan verzoekster internationale bescherming te verlenen.

Verzoekster heeft tegen deze beslissing van 24 juni 2019 beroep ingesteld bij de [RvV] [OMISSIS].

Op 8 juni 2020 heeft de [RvV] dit beroep bij het bestreden arrest verworpen.

IV. Middelen

Eerste middel

Verzoekster voert een eerste middel aan, dat zij ontleent aan schending van „de artikelen 39/65 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [hierna: ‚wet van 15 december 1980’, ‚wet van 15.12.80’ of ‚vreemdelingenwet’]; de artikelen 20 en 23 van richtlijn [2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011] inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming [PB 2011, L 337, blz. 9]; artikel 288 VWEU]; [OMISSIS] [en] de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [hierna: ‚Handvest’] [OMISSIS]”.

[OMISSIS]

[OMISSIS] [niet relevant voor de prejudiciële vragen]

Tweede onderdeel

Stellingen van partijen

Verzoekster stelt [OMISSIS] dat „artikel 23 van [richtlijn 2011/95] niet is omgezet in Belgisch recht ten gunste van onder meer de ouders van een minderjarige die is erkend als vluchteling (...)”; dat „artikel 10 van de [vreemdelingenwet] voorziet [OMISSIS] in het recht op gezinshereniging ten gunste van bepaalde gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet, mits die gezinsleden voldoen aan de in de wet vastgestelde voorwaarden [...]”; dat „ten eerste het begrip ‚gezinslid’ in de zin van artikel 23 van richtlijn 2011/95 een ruimere kring van gezinsleden bestrijkt dan artikel 10 van de [vreemdelingenwet]”; dat „bijvoorbeeld artikel 10, § 1, 7°, van de [vreemdelingenwet] het recht op gezinshereniging van de moeder van een als vluchteling erkende vreemdeling slechts erkent voor zover die vreemdeling een alleenstaande minderjarige vreemdeling is”; dat „wanneer het kind begeleiding heeft, er geen aanspraak kan worden gemaakt op gezinshereniging”; dat „ten tweede in de artikelen 10 en 12 bis van de [vreemdelingenwet] ontvankelijkheidsvoorwaarden en materiële voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging zijn vastgesteld, zodat een vluchteling niet automatisch recht heeft op een gezinsleven”; dat „uit het voorgaande volgt dat artikel 23 van richtlijn 2011/95 niet volledig is omgezet bij artikel 10 van de [vreemdelingenwet]”; dat die richtlijnbevestiging evenmin is omgezet bij artikel 9bis van de [vreemdelingenwet]”; dat „dit artikel betrekking heeft op een machtiging tot verblijf (en niet op een verblijfsvergunning), met eigen ontvankelijkheidsvoorwaarden en materiële voorwaarden, die het gezinslid niet de mogelijkheid geven om aanspraak te maken op de genoemde voordelen”; dat „bepaalde in de richtlijn [genoemde] rechten, waaronder het recht op reisdocumenten, alleen worden toegekend aan de persoon die internationale bescherming geniet (...)”; dat „[...] [OMISSIS] een onvolledige omzetting van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] volstaat om een recht op toekenning van een internationalebeschermingsstatus te doen ontstaan (...)”; dat „[...] het nationale recht moet worden uitgelegd in overeenstemming met artikel 23 van [richtlijn 2011/95] teneinde de nuttige werking van deze bepaling te waarborgen [OMISSIS]”; dat „het Hof van Justitie van de Europese Unie nog niet werd gevraagd uitspraak te doen over de nuttige werking van deze bepaling (...)”; dat „de nationale rechters het Belgische recht dus zoveel mogelijk in het licht van de bepaling van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] en de doelstelling van de betrokken richtlijn dienen uit te leggen om het hierdoor beoogde resultaat te bereiken, te weten, onder meer, volledige waarborging van het recht op asiel van de gezinsleden van de asielzoekers, het beginsel van de eenheid van het gezin en de verplichting om het belang van het kind in aanmerking te nemen (...)”; dat „het doel van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] de instandhouding van het gezin van de

vluchteling is”; dat „dit doel reeds wordt genoemd in de [OMISSIS] overwegingen [16 en 18] van de richtlijn (...)”; dat „de Belgische wetgever geen sui-generisstatus heeft ingevoerd waarmee artikel 23 van richtlijn 2011/95 specifiek wordt omgezet, opdat de gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn genoemde voordelen”; dat „in deze context de nationale rechter dus de regeling van gemeen recht op het gebied van internationale bescherming, te weten artikel 48/3 van de wet, moet uitleggen in het licht van artikel 23 van richtlijn 2011/95 teneinde deze bepaling nuttige werking te verlenen”; dat „het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest van [4 oktober 2018, Ahmedbekova, C- 652/16, EU:C:2018:801] [OMISSIS] heeft geoordeeld dat het Unierecht een lidstaat toestaat om aan de gezinsleden van een vluchteling een afgeleide vluchtelingenstatus toe te kennen (...)”; dat „de toekenning van een internationalebeschermingsstatus aan de gezinsleden van een persoon die dergelijke bescherming geniet, de enige manier is om, zoals vereist door artikel 23 van richtlijn 2011/95, ervoor te zorgen dat het gezin in stand wordt gehouden en die gezinsleden aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen”; dat „die voordelen verbonden zijn aan de vluchtelingenstatus of de internationalebeschermingsstatus en vermeld staan onder het opschrift ‚kenmerken van de internationale bescherming’ (...)”; dat „het volstaat dat een richtlijn niet volledig is omgezet, om voor wie die van toepassing is een recht te doen ontstaan, alsook – op grond van artikel 288 VWEU en de rechtspraak van het Hof van Justitie – een verplichting voor de Belgische Staat”; dat „het bestreden arrest waarin tot de slotsom wordt gekomen ‚dat geen enkele juridisch dwingende regel de Belgische Staat ertoe verplicht iemand internationale bescherming te verlenen enkel en alleen omdat die deel uitmaakt van het gezin van een persoon die een dergelijke bescherming geniet’, [OMISSIS] rechtstreeks afbreuk doet aan de nuttige werking van artikel 23 van richtlijn 2011/95 en van artikel 288 [VWEU]”; dat „nu artikel 23 van de richtlijn niet volledig is omgezet, artikel 288 [VWEU] vereist dat artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet] wordt uitgelegd in overeenstemming met de artikelen 20 en 23 van die richtlijn”; dat „aangezien het nationale recht niet zo is ingericht dat gezinsleden van een vluchteling aanspraak kunnen maken op de in artikel 23 genoemde voordelen, de rechterlijke instanties alle maatregelen moeten nemen die nodig zijn om het door de richtlijn voorgeschreven resultaat te bereiken”; dat „de enige manier om dat resultaat te bereiken, dat wil zeggen om het gezin van een als vluchteling erkend kind in stand te houden door de moeder van het kind in staat te stellen aanspraak te maken op bepaalde voordelen, zoals de verstrekking van een reisdocument, is om aan die moeder afgeleide internationale bescherming toe te kennen” [OMISSIS] [herhalingen].

De tegenpartij antwoordt dat „[OMISSIS] [verzoekster] verzuimt uiteen te zetten waarom de [RvV] niet – in navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie – rechtmatig heeft kunnen vaststellen dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] niet ziet op de toekenning van een internationalebeschermingsstatus, maar uitsluitend op de toegang tot de in de artikelen 24 tot en met 35 van deze richtlijn genoemde voordelen”; dat „verzoekster weliswaar aanvoert dat een onvolledige

omzetting van artikel 23 volstaat om een recht op toekenning van een internationale beschermingsstatus te doen ontstaan, maar geen enkel relevant argument aanvoert om aan te tonen dat die bepaling aan gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, een dergelijke status beoogt toe te kennen, en niet slechts de in de artikelen 24 tot en met 35 van [richtlijn 2011/95] genoemde voordelen”; dat „artikel 3 van deze richtlijn een lidstaat toestaat om [door middel van] een gunstiger norm het recht op internationale bescherming uit te breiden tot een gezinslid”; dat „deze mogelijkheid niet volstaat om een recht te doen ontstaan waarop personen zich zouden kunnen beroepen wanneer de staat geen gebruik heeft gemaakt van deze [mogelijkheid]”; dat „België geen gunstiger normen heeft vastgesteld [OMISSIS]”; dat „wanneer verzoekster van mening is dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] niet naar behoren is omgezet in Belgisch recht, het geen zin heeft dat zij haar argumenten dienaangaande aanvoert voor de RvV, die hoe dan ook niet bevoegd is om te beoordelen of de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn genoemde voordelen al dan niet moeten worden toegekend, ongeacht of dat artikel 23 wel of niet correct is omgezet”; dat „de argumenten die zijn ontleend aan de voorrang van het Unierecht en aan de uitleggingsbeginselen, niet ertoe kunnen leiden dat de RvV zich bevoegdheden toe eigent die hij niet heeft”; en dat „de [RvV] rechtmatig heeft kunnen beslissen dat de inaanmerkingneming van het belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster hoe dan ook geen grond kon zijn om aan een gezinslid van een persoon die internationale bescherming geniet, een recht op het verlenen van diezelfde internationale beschermingsstatus toe te kennen (...)”.

Verzoekster stelt in repliek dat „verweerder een uitlegging van artikel 23 van de richtlijn voorstaat die deze bepaling elke nuttige werking en elke doeltreffendheid ontnemt”; dat „de verwijzing van verzoekster naar een veelheid van institutionele en gerechtelijke gesprekspartners teneinde de in de artikelen 24 tot en met 35 van [richtlijn 2011/95] genoemde rechten – die door de Europese wetgever zijn gekwalificeerd als ‚kenmerken van de internationale bescherming’ – individueel te doen gelden, artikel 23 van richtlijn 2011/95 zijn nuttige werking ontnemt en zeker niet strookt met de doelstellingen van de richtlijn (waaronder de instandhouding van het gezin van de vluchteling en de inaanmerkingneming van het belang van het kind)”; dat „de onvolledige omzetting van dat artikel 23 tot gevolg heeft dat een minderjarige vluchteling in een preciaire situatie komt te verkeren doordat zijn ouder niet in aanmerking komt voor een status die hem de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn genoemde voordelen waarborgt (waaronder het recht op een verblijfstitel, maar ook de toegang tot werk, tot onderwijs, tot gezondheidszorg, tot huisvesting...)”; dat „met betrekking tot de bevoegdheid van de [RvV] in artikel 39/2 van de [vreemdelingenwet] is bepaald dat de Raad de bestreden beslissing kan hervormen”; dat hij „dus zonder meer bevoegd is om verzoekster de verlangde vluchtelingenstatus te verlenen”; dat hij „bovendien volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie het nationale recht ‚zo veel mogelijk [moet] uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn, teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 288, derde alinea, VWEU te voldoen””; dat „de verlening van een afgeleide vluchtelingenstatus bovendien volledig strookt met het Unierecht (arrest

[van 4 oktober 2018, Ahmedbekova, C 652/16, EU:C:2018:801)]; dat „verzoekster betreurt dat (verweerder en [de RvV]) het belang van het kind en de doeltreffendheid van de vluchtelingenstatus van de minderjarige wederom nauwelijks hebben onderzocht en zich niet primair hebben laten leiden door dat belang” [OMISSIS]. [herhalingen of irrelevante overwegingen].

Beoordeling

[OMISSIS] [niet relevant voor de prejudiciële vragen]

Artikel 23 van richtlijn [2011/95] [OMISSIS] bepaalt:

- „1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.
2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

[OMISSIS]” [niet relevant]

Een van de in de artikelen 24 tot en met 35 bedoelde voordelen die volgens artikel 23, lid 2, moeten worden toegekend, is een verblijfstitel in de zin van artikel 24 van [richtlijn 2011/95].

De tegenpartij betwist niet dat de Belgische wet niet voorziet in de verstrekking van een verblijfstitel aan verzoekster in haar situatie, uit hoofde van omzetting van [richtlijn 2011/95]. Verzoekster is de moeder van drie minderjarige kinderen waarvan één in België als vluchteling is erkend. Het gezin bestond reeds in het herkomstland.

Artikel 10, § 1, eerste alinea, 7°, van de [vreemdelingenwet] [OMISSIS] voorziet in een recht van verblijf voor „de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen”. Deze bepaling is niet van toepassing op verzoekster, aangezien haar als vluchteling erkend minderjarig kind België niet is binnengekomen zonder begeleiding van een voor haar verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling.

Verzoekster stelt in wezen dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95], nu deze bepaling niet naar behoren is omgezet in Belgisch recht, rechtstreekse werking heeft, zodat België verplicht is om haar internationale bescherming te verlenen. Verzoekster betoogt tegelijkertijd dat het nationale recht moet worden toegepast in

overeenstemming met het recht van de Europese Unie en dat, om het niet-omgezette artikel 23 van [richtlijn 2011/95] nuttige werking te verlenen, artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet], dat betrekking heeft op het verlenen van de vluchtelingenstatus, aldus moet worden uitgelegd dat zij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad van State stelt zich – in afwachting van de beantwoording door het Hof van Justitie van de Europese Unie van de bij het onderhavige arrest gestelde prejudiciële vragen – op het standpunt dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] geen verplichting lijkt te behelzen om internationale bescherming te verlenen aan de binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallende gezinsleden van de persoon die dergelijke bescherming geniet. Die bepaling lijkt de lidstaten enkel te verplichten om de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen toe te kennen aan de gezinsleden die zelf niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming. Voorts biedt artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet] niet de mogelijkheid om internationale bescherming te verlenen aan personen als verzoekster, die zelf niet voldoen aan de voorwaarden om die bescherming te verkrijgen. De door verzoekster verdedigde uitlegging van artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet], namelijk dat haar op grond van deze bepaling internationale bescherming kan worden verleend, is dus een uitlegging contra legem.

Het komt de Raad van State – in afwachting van de beantwoording door het Hof van Justitie van de Europese Unie van de bij het onderhavige arrest gestelde prejudiciële vragen – voor dat indien artikel 23 van [richtlijn 2011/95] bij gebreke van omzetting rechtstreekse werking had, verzoekster aanspraak zou kunnen maken op hetgeen waarin deze bepaling lijkt te voorzien, namelijk toekenning van de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, en dan met name op de in artikel 24 bedoelde verblijfstitel, die haar in staat zou stellen rechtmatig met haar gezin in België te verblijven. De rechtstreekse werking van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] lijkt daarentegen niet te impliceren dat aan verzoekster iets moet worden toegekend waarin deze bepaling niet lijkt te voorzien, te weten internationale bescherming, terwijl verzoekster zelf niet voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming.

Aangezien de Raad van State uitspraak doet in laatste aanleg, is hij echter verplicht om overeenkomstig de wens van verzoekster aan het Hof van Justitie van de Europese Unie vragen voor te leggen over de eventuele rechtstreekse werking van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] en de daaruit voortvloeiende gevolgen.

Bijgevolg dienen de [eerste en tweede in het dictum vermelde] vragen te worden gesteld.

[OMISSIS]

Tevens dient de door verzoekster voorgestelde vraag te worden gesteld. Deze vraag luidt als volgt:

[OMISSIS] [tekst van de derde vraag]

Tweede middel

Verzoekster voert een tweede middel aan, dat is ontleend aan schending „van de artikelen 39/65, 48/3 en 57/1, § 4, van de [vreemdelingenwet] [OMISSIS]; van de artikelen 20 en 23 van richtlijn 2011/95 [OMISSIS]; [OMISSIS] van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens; van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind [OMISSIS]”. [herhalingen of irrelevante overwegingen]

Stellingen van partijen

Eerste onderdeel

[OMISSIS] [niet relevant]

Tweede onderdeel

Verzoekster verklaart dat „dat „[...] ook wanneer artikel 23 van richtlijn 2011/95 geen formele verplichting behelst om aan de ouder van een erkende vluchteling dezelfde internationalebeschermingsstatus te verlenen, deze verplichting voortvloeit uit de artikelen 20 en 23 van richtlijn 2001/95, gelezen in het licht van de artikelen 7, 18 en 24 van het Handvest, [van artikel] 8 EVRM en [van artikel 3] van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind”; dat „bij de huidige stand van het Belgische recht, de [RvV] [OMISSIS] een evenwichtige en redelijke beoordeling [zou moeten] maken van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, daarbij rekening houdend met alle in het geding zijnde belangen en in het bijzonder het belang van het betrokken kind”; dat „[OMISSIS] de inaanmerkingneming van het belang van het kind kan volstaan om aan het gezinslid van een minderjarige die internationale bescherming geniet, dezelfde internationalebeschermingsstatus te verlenen”; dat „het belang van het kind immers een uitleggingsregel is waardoor de [RvV] zich bij de toepassing van artikel 23 van de richtlijn moet laten leiden” [OMISSIS] [OMISSIS] [herhalingen of irrelevante overwegingen]

De tegenpartij antwoordt [OMISSIS] dat „uit artikel 23 uitsluitend de verplichting voortvloeit om aan gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, de in de artikelen 24 tot en met 35 van [richtlijn 2011/95] genoemde voordelen toe te kennen, en niet om die personen een internationalebeschermingsstatus te verlenen; [OMISSIS] dat „[OMISSIS] niet kan worden geëist dat de [RvV] de internationalebeschermingsstatus verleent op grond van artikel 23 van de richtlijn, terwijl deze bepaling daarin niet voorziet

(...)”; dat „de [RvV] rechtmatig heeft kunnen oordelen dat de omstandigheid dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] niet volledig zou zijn omgezet, gesteld al dat deze vaststaat, niet volstaat om een recht op toekenning van een internationalebeschermingsstatus te doen ontstaan voor de gezinsleden van een persoon die dergelijke bescherming geniet”; dat „(...) het Hof van Justitie zich reeds heeft uitgesproken over de draagwijdte van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] en dat de omstandigheid dat deze bepaling niet volledig zou zijn omgezet in Belgisch recht, in geen geval ertoe kan leiden dat aan verzoekster een internationalebeschermingsstatus wordt verleend”. [OMISSIS] [herhalingen of irrelevante overwegingen]

Verzoekster stelt in repliek [OMISSIS] dat „(...) het belang van het kind een van de hoofdoverwegingen moet zijn, zowel voor de Verenigde Naties als voor de Europese Unie en de Belgische wetgever” dat „dit impliceert dat de lidstaten, wanneer zij uitvoering geven aan het Unierecht, een evenwichtige en redelijke beoordeling moeten maken van alle omstandigheden en in geding zijnde belangen [zie met name arrest van 26 maart 2019, SM (onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C 129/18, EU:C:2019:248, waarin het Hof van Justitie onder verwijzing naar het belang van het kind het begrip ‚ander familielid’ ruim heeft uitgelegd – maar ook het zeer recente arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C 133/19, C 136/19 en C 137/19, EU:C:2020:577]; dat „een loutere mogelijkheid die door een handeling van afgeleid Unierecht aan een lidstaat wordt geboden, voor deze lidstaat kan veranderen in een daadwerkelijke verplichting teneinde de eerbiediging van in het [Handvest] verankerde grondrechten te waarborgen” [OMISSIS]. [herhalingen of irrelevante overwegingen]

Beoordeling

Eerste onderdeel

[OMISSIS] [niet relevant]

Tweede onderdeel

Verzoekster stelt in wezen dat de inaanmerkingneming van het in artikel 20 van [richtlijn 2011/95] bedoelde belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven impliceert dat op grond van artikel 23 van deze richtlijn internationale bescherming moet worden verleend aan de moeder van een kind dat in België als vluchteling is erkend en samen met zijn moeder het land is binnengekomen, ook al voldoet die moeder zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming.

De Raad van State is – in afwachting van de beantwoording door het Hof van Justitie van de Europese Unie van de bij het onderhavige arrest gestelde prejudiciële vragen – van mening dat [dit niet het geval lijkt te zijn] [OMISSIS]. [herhalingen]

De inaanmerkingneming van het in artikel 20 van deze richtlijn bedoelde belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven te kunnen worden gewaarborgd door toekenning van de in artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, waaronder de verstrekking van een verblijfstitel die de moeder van het als vluchteling erkende kind in staat stelt om rechtmatig met haar gezin in België te verblijven, zonder dat het noodzakelijk is om haar internationale bescherming te verlenen terwijl zij zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming voldoet. Voor het geval dat het Hof van Justitie van de Europese Unie zou antwoorden dat artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU, bij gebreke van omzetting van deze bepaling rechtstreekse werking heeft, zou verzoekster tegenover de Belgische Staat aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, waaronder een verblijfstitel die haar in staat stelt om rechtmatig met haar gezin in België te verblijven.

Aangezien de Raad van State uitspraak doet in laatste aanleg, is hij evenwel verplicht om overeenkomstig verzoeksters wens aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de vraag voor te leggen of de in aanmerkingneming van het in artikel 20 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven impliceert dat op grond van artikel 23 van deze richtlijn internationale bescherming moet worden verleend aan de moeder van een kind dat in België als vluchteling is erkend en samen met zijn moeder het land is binnengekomen, ook al voldoet die moeder zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming.

Derhalve moet de door verzoekster voorgestelde vraag worden gesteld. Deze vraag [vormt de vierde in het dictum geformuleerde vraag].

[OMISSIS] [tekst van de vierde vraag]

OM DEZE REDENEN BESLIST

DE RAAD VAN STATE:

[OMISSIS]

Krachtens artikel 267, [derde alinea, VWEU] wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- „Kan artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat niet op zodanige wijze is omgezet in Belgisch recht dat de moeder van een kind dat in België als vluchteling is erkend en samen met zijn moeder het land is binnengekomen, in aanmerking komt voor een verblijfstitel of voor internationale bescherming, rechtstreekse werking hebben?

Zo ja, kan de moeder van een kind dat in België als vluchteling is erkend en samen met zijn moeder het land is binnengekomen, dan – bij gebreke van omzetting – op grond van artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU aanspraak maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van deze richtlijn genoemde voordelen, waaronder een verblijfstitel die haar in staat stelt rechtmatig met haar gezin in België te verblijven, dan wel op internationale bescherming, ook al voldoet zij zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming?”

„Brenge de nuttige werking van artikel 23 van richtlijn 2011/95, gelezen in het licht van de artikelen 7, 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voor de lidstaat die zijn nationale recht niet zo heeft ingericht dat gezinsleden [in de zin van artikel 2, onder j), van die richtlijn] van de persoon die internationale bescherming geniet, wanneer zij zelf niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, de verplichting mee om aan die gezinsleden een recht op toekenning van de afgeleide vluchtelingenstatus toe te kennen, opdat zij aanspraak kunnen maken op de genoemde voordelen met het oog op de instandhouding van het gezin?”

„Brenge de artikelen 20 en 23 van richtlijn 2011/95, gelezen in het licht van de artikelen 7, 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voor de lidstaat die zijn nationale recht niet zo heeft ingericht dat de ouders van een minderjarige vluchteling aanspraak [kunnen] maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van die richtlijn genoemde voordelen, de verplichting mee om [die ouders] in aanmerking te [laten] komen voor afgeleide internationale bescherming, teneinde primair rekening te houden met het belang van het kind en de doeltreffendheid van de vluchtelingenstatus van het kind te waarborgen?”

[OMISSIS]

[procedure]